

PUNT FINAL – Tinc converses vanals que no aporten res, tinc somriures d'amics, còmplices, confidents; tinc un llit de llençols calents, fins i tot quan arriba el fred de tot aquest temps. Un pentagrama en clau de dol, una strato amb deu anys a l'esquena, tinc mil cafès en vena i dos anys i mig en formal. Tinc enemics que mai pensen en mi, ni em desitjarian la mort ni saben siestic viu. Tothom voldria saber el dia del seu punt final, però per tenir un desengany tant gran... Tinc vicis que em permeten no haver-me matat, cadàvers a l'armari guardats, un bloc de notes escrit i reescrit amb històries per anar a dormir.

SANG de GEL – Sang que viatja pel teu cos, la sang corre per a alguns altres. Els seus crits no et treuen el son. Tu i jo som animals de sang freda. Cada escenari té el seu propi nom cablejat fins a casa teva. Cada crim te un consumidor de llàgrimes de plàstic que deixes caure per un moment per assegurar la teva condició. Trecat el moment per saber que aquesta és la teva condició. Tots tenim la sang de gel. Un cop al cor per un segon. Un cop ben fort que ho calmi tot. Ja tot perdut de sud a nord, tots els records.

POU QUÀNTIC – Caus en un pou infinit, en principi mai arribaràs al final. Suposem que has arribat: ens cal definir les condicions inicials. Evidentment estàs cansat, el cas d'energia mínima assumim. I un pèl deprimat, és fonamental. No cal que estiguis tant trist, en principi ja estàs quantitzat: confinament ultra-radial, i es que és infinit, no pots escapar. La dependència temporal l'hem suprimit suposant ara i aquí un comportament exponencial. Tu que t'has fet un fart de parlar, de donar lliçons en nom d'Schrödinger, Plank, Boltzmann i el gat. Justifiques quan et convé, un cop més, els teus ideals, però des de que has marxat res ha canviat. Ara recordaràs que per molt alt que sigui el mur sempre hi ha una petita probabilitat de poder-lo travessar. Comença per donar cops de cap. Això no ho saps: parets infinites, confinament total.

PARAULES BUIDES – Paraules buides, missatges unidireccionals per vestir la mona de seda, per que creguis que el seu gran problema és qui porta els pantalons. Una vista enrrera: quants anys d'enganyis i humiliacions, i ara al campus de Bellaterra es discuteix sobre l'economia global. Noves mètes. Destruïm i seguim avançant. No parlo d'arbres i ecosistemes sinó de la nostra pròpia idiotesa per creure que ells són els que decideixen. Podem cridar i cantar cent-mil cançons que després d'una gran borratxera, quatre cops a l'esquena i ens oblidem de protestar. Oh, com crema el foc i la vora de la civilització. Etdat de pedra: inventem la roda i a rodar, i si trobes una millor manera de deixar el passat enrrera compta amb la opinió "del que no espera", dels que controlen aquest i el següent món. Et robaran les idees, destruïran el que quedi de tu.

CARA a CARA II – En les profunditats dels gots que mai han estat plens. En mig de grises multituds d'ulls vidriosos i nas vermell invertit tot el seu temps en passar les hores a deshora omplint-se el got un cop més. Ella era d'aguantar les nits fins que tot hagués tancat. Ella que havia d'aguantar les flors d'alè podrit als setze anys. Invertit tot el seu temps en omplir les copes entre boques que exigien omplir els gots un cop més. Ella que sempre deia que tota sola trobaria el final. Després d'estar buscant-la entre cambres que tancaven el bar, va pensar, amb el que deu i gasta, el dit de front que gasta al final el final. Aguantant.

CAMP a TRAVÉS – Jocs de taula contra les tempestes, tot el Sahara per davant sense aigua ni barca pregunta't què passa. Dues copes trencades que tallen si penses que les pots arreglar. Només quedem tu i jo, no ho pots arreglar. En aquesta trinxera no ens podem quedar, si no somiem junts fem-ho per separat. Entre tantes bales no pots treure el cap. Corre camp a través, ens trobarem on no ens pugui trobar ni el vent. Després tocarà parlar. No miris enrrera o tot acabarà de començar, una nova fugida però ja més cansats. Com veus et tocar parlar. No fagis promeses que no compliràs mai.

T.S. – Portem molts anys treballant, cuidant cada detall. Ja ha pagat pel seu error. Qui t'ha forcat a trobar-te en el seu lloc. No només has de callar Ja saps que això no és un joc Ja saps que no et faltirà de res Jo llenço els daus i tu moues el cul. Estàs amb mi o contra mi. No pots fer com si res passés. Acabes d'escollir que no ets tu qui mana aquí. Res se m'escapa de les mans. Tant lluny com vulguis marxar. El temps no ens farà oblidar al fons d'aquest mar. Res pot canviar tot el que estàs callant. Tan ràpid com et treus els claus. Seguiràs tenint a les teves mans la sang d'altres, que no han callat

RANCÚNIA – No em pots ajudar, encara guardo lletres que buides han quedat. No creguis que estic sol. El que era nostre és nostre, i ho guardo molt aprop. D'on guardo les sabates Que ja han caminat prou Deu anys a l'esquena que pesen Deu anys a l'esquena que faran volar He de tornar a Berlín Passar a Praga una nit Els escenaris ja m'han vist Deixar morir un cop Un vell raig de sol Un bell raig de sol Que el riu s'emporta la merda. Només queden traumes i penes Tinc un nou costum Abans de disparar apuntar molt amunt No creguis que estic boig Encara em queden bales que porten el teu nom No puc oblidar però no et guardaré rencor

EN PEU DE GUERRA – En guerra estan els ideals i les idees. El treballar i pau ja no van de la mà. Ara tots som fills bastards, d'un rei que va escapar. Dels ideals i les idees. La il·lustració i el benestar. D'Isabel i la guillotina. De burfons i de pagans. En guerra estan l'home i les banderes. Protestants i divendres sant. En guerra estan l'informació i l'ignorància, dels que no estan informats. Tu i jo estem condemnats a lluitar amb les mans. Quan el vi s'acaba, borratxos tots reclamem, el cap de qui va dir... Que en guerra estaven. Ni firmem ni ens fumem la pau. És el meu nou crit de guerra. En guerra estan els que odien i els que alàven. Els que pensen i els que estan farts de pensar. Aquells que un dia el rei va decidir executar. I els que estan esperant.